

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8CoCsp/12/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5719203613
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 07. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Katarína Beniačová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2021:5719203613.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kataríny Beniačovej a členiek senátu Mgr. Zuzany Hartelovej a JUDr. Táne Rapčanovej, v spore žalobcu: Intrum Slovakia s.r.o., so sídlom Mýtna 48, Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 35 831 154, právne zastúpený: JUDr. Ján Šoltés, advokát so sídlom M. XX, K. - mestská časť A. M., proti žalovanej: M. Z. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXX/X, A., právne zastúpená: STEHURA & partners, v.o.s., so sídlom Fraňa Kráľa 2080, Čadca, IČO: 47 246 863, o zaplatenie 2.523,58 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu a žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Martin č.k. 6Csp/101/2019-220 z 24. novembra 2020, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu mení tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 1.960,30 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.960,30 eur od 30.01.2017 do zaplatenia, a to do troch dní od nadobudnutia právoplatnosti tohto rozsudku.

Žalobca má voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 99,72 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom (v poradí druhým vydaným v prejednávanej veci) okresný súd rozhodol tak, že vo zvyšnej časti žalobu zamietol (výrok I.), žalovanej voči žalobcovi priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 55,42 % s tým, že o výške rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením (výrok II.) a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu (výrok III.).

Žalobca sa žalobou doručou súdu dňa 30.08.2019 domáhal voči žalovanej zaplatenia sumy 2.527,18 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 30.01.2017 do zaplatenia. O takto uplatnenom nároku okresný súd rozhodol v poradí prvým rozsudkom vydaným v prejednávanej veci dňa 11.2.2020, č.k. 6Csp/101/2019-73. Týmto rozsudkom žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 563,28 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z tejto sumy od 30.01.2017 do zaplatenia a vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Na základe podaného odvolania žalobcu proti zamietajúcejmu výroku tohto rozsudku krajský súd uznesením z 12.10.2020, č.k. 5CoCsp/27/2020-198 tento rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým vo zvyšnej časti žalobu zamietol a vo výroku o trovách konania zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Okresný súd tak ďalej konal o nároku žalobcu na zaplatenie sumy 1.960,30 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z tejto sumy od 30.01.2017 do zaplatenia. Opätovne v tejto časti žalobu zamietol. Na základe vykonaného dokazovania a v súlade s ustanoveniami § 52 ods. 1, § 53 ods. 3, § 54 ods. 2, § 489 Občianskeho zákonníka a § 1 ods. 1, § 9 ods. 2 písm. j/, § 11 ods. 1 písm. d/ zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení účinnom ku dňu uzavretia úverovej zmluvy medzi žalovanou a právnym predchodcom žalobcu (ďalej „zákon o SÚ“) a vychádzajúc z právneho názoru odvolacieho súdu konštatoval, že predmetom konania je nepochybne nárok zo spotrebiteľskej zmluvy. Z predložených listinných dôkazov mal preukázané, že právny predchodca žalobcu uzavrel so žalovanou zmluvu o pôžičke, ktorá má charakter spotrebiteľského

úveru a z toho dôvodu by mala obsahovať náležitosti v zmysle zákona o SÚ. Po preskúmaní zmluvy okresný súd dospel k záveru, že neobsahuje údaj o tom, z akých predpokladov vychádzal právny predchodca žalobcu pri výpočte RPMN. Vymedzenie týchto predpokladov predstavuje podľa okresného súdu podstatný údaj pre spotrebiteľa, pretože zohľadňuje všetky náklady, ktoré musí za úver uhradiť a je najlepším indikátorom posúdenia výhodnosti či nevýhodnosti úveru. Iba samotné uvedenie výšky RPMN považoval okresný súd za nepostačujúce. V dôsledku chýbajúcej obligatórnej obsahovej náležitosti zmluvy, preto považoval úver za bezúročný a bez poplatkov. Ďalej konštatoval, že zmluve uvedená hodnota RPMN 22,20 % je určená v nesprávnej výške. Odkazujúc na ust. § 11 ods. 1 písm. d/ zákona o SÚ poskytnutý úver vyhodnotil ako bezúročný. Uviedol, že pri výpočte a overení správnosti výšky RPMN použil interaktívnu kalkulačku portálu Ministerstva financií SR a zistil, že pri údajoch uvedených v zmluve by RPMN predstavovala nižšiu hodnotu a to 21,54 %, než ktorá bola uvedená v zmluve. Keďže pôžička bola poskytnutá žalovanej vo výške 4.000,- eur a táto z nej uhradila sumu 3.436,72 eur, žalobcovi vznikol nárok na zaplatenie sumy 563,28 eur, ktorá mu bola priznaná už predchádzajúcim rozsudkom. Preto jeho nárok na zaplatenie zvyšnej sumy zamietol. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal z § 255 ods. 1, 2, § 256 ods. 1 a § 396 ods. 1,3 CSP, úspešnej žalovanej priznal voči žalobcovi pomerný nárok na náhradu trov konania, zodpovedajúci rozsahu jej čistého úspechu vo veci. Pri rozhodovaní o náhrade trov predchádzajúceho odvolacieho konania konštatoval, že v tomto konaní bol úspešný žalobca, keďže odvolací súd zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie na základe ním podaného odvolania, preto mu priznal náhradu trov konania voči žalobcovi v plnom rozsahu.

2. Proti tomuto rozsudku okresného súdu podali odvolanie obe strany sporu. Žalobca v podanom odvolaní napadol výrok o zamietnutí zvyšku žaloby a zároveň aj súvisiaci výrok o trovách prvoinštančného konania. Žiadal, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu zmenil a uložil žalovanej povinnosť zaplatiť mu sumu 1.960,30 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z tejto sumy od 30.01.2017 do zaplatenia. Namietal nesprávnosť záveru okresného súdu o tom, že úver poskytnutý na základe zmluvy o úvere žalovanej je nutné považovať za bezúročný a bez poplatkov z dôvodu neuvedenia všetkých predpokladov na výpočet RPMN. Z rozhodnutia okresného súdu podľa jeho názoru nie je možné zistiť, ktoré konkrétne parametre pre výpočet RPMN v zmluve chýbajú a pre absenciu ktorých parametrov má byť úver postihnutý touto sankciou bezúročnosti a bezpoplatkovosti. Odôvodnenie rozsudku tak nezodpovedá zákonným kritériám na odôvodnenie súdnych rozhodnutí vyplývajúcich z ust. § 220 ods. 2 CSP. Poukázal na to, že všetky parametre, ktoré ako vstupné údaje sú potrebné pre výpočet výšky RPMN boli v úverovej zmluve riadne uvedené v jej základných náležitostiach v čl. V tejto zmluvy. Navyac zákonný vzorec pre výpočet RPMN a spôsob výpočtu RPMN bol uvedený aj v bode 7 čl. IX. s označením „Zmluvné podmienky“. Rovnako súdu predložil dokument s označením „Informácia o ročnej percentuálnej miere nákladov (RPMN) a priemernej RPMN na príslušný spotrebiteľský úver“, s ktorým bola žalovaná oboznámená pred podpisom zmluvy. Teda žalovaná tak preukázateľne disponovala informáciou o výške RPMN a o veličinách vstupujúcich do jej výpočtu, preto nebol daný zákonný dôvod pre určenie bezúročnosti poskytnutého úveru. Rovnako z rozhodnutia okresného súdu nie je možné zistiť, aký vzorec okresný súd použil na overenie výpočtu RPMN. Navyac, ak by aj bolo pravdivé zistenie súdu, že správna RPMN mala byť 21,54 %, nemohlo by sa jednať o klamanie žalovanej ako spotrebiteľky pod sankciou bezúročnosti úveru, nakoľko RPMN by bola v skutočnosti nižšia než RPMN uvedená v zmluve.

3. Žalovaná odvolaním napadla výrok III. rozsudku okresného súdu o náhrade trov konania, ktorým bol žalobcovi priznaný nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu a súčasne naň nadväzujúci výrok II., ktorým jej bol priznaný nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 55,42 %. Oba tieto výroky považovala za nesprávne a navrhla, aby ich krajský súd zrušil a vec vrátil okresnému súdu na nové konanie. Uviedla, že náhrada trov konania sa má priznávať s ohľadom na konečný výsledok konania a nie vo vzťahu k dielčím (jednotlivým) procesným rozhodnutiam súdu v priebehu konania. Súd prvej inštancie tak pristúpil k nesprávnemu a nespravodlivému deleniu súdneho konania ako celku na jednotlivé štádia pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom. Predovšetkým úplne opomenul zákonné zásady pre priznanie náhrady trov konania podľa úspechu vo veci. Bez ohľadu na uvedené skutočnosti žalovaná uviedla, že je toho názoru, že sú v prejednávanej veci dané podmienky pre aplikáciu ust. § 257 CSP na nepriznanie nároku na náhradu trov konania žalobcovi z dôvodov hodných osobitného zreteľa. V poradí prvý rozsudok vydaný okresným súdom v prejednávanej veci bol zrušený odvolacím súdom z dôvodu chybného právneho posúdenia vykonaného súdom prvej inštancie, preto jej nie je zrejmé, akým spôsobom by jej mala byť pričítaná dotknutá vada právneho posúdenia veci. V danom prípade okresný súd nastolil stav, že za akúkoľvek chybu spôsobenú súdom

prvej inštancie bude niesť zodpovednosť strana konania, čo nie je v súlade s princípom spravodlivosti, nie je dôvod, aby niesla zodpovednosť v podobe náhrady trov odvolacieho konania za nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie.

4. Žalovaná sa vyjadrila k odvolaniu žalobcu písomným podaním z 11.02.2021. Odvolanie považovala za nedôvodné a navrhla rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdiť. Stotožnila sa s jeho záverom o tom, že zmluva o úvere neobsahovala zákonnú náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. j/ zákona o SÚ, a to všetky predpoklady použité na výpočet RPMN. Na podporu svojho názoru poukázala na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove s tým, že tento vo svojich rozhodnutiach ohľadom predpokladov použitých na výpočet RPMN uviedol, že zákonodarca jasne stanovuje, že nepostačuje uvedenie len výšky RPMN, ale v zmluve je potrebné uviesť aj všetky predpoklady, ktoré boli použité pre výpočet RPMN. Ďalej poukázala na to, že zmluva o úvere neobsahuje ani údaj o dobe trvania zmluvy a o termíne jej konečnej splatnosti, ktorá skutočnosť rovnako spôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť predmetnej zmluvy.

5. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovanej uviedol, že žalovanou napadnuté výroky o trovách konania považuje za vecne správne a navrhol, aby ich odvolací súd potvrdil.

6. Ďalšie písomné vyjadrenia strán sporu v prejednávanej veci neboli urobené.

7. Krajský súd ako súd odvolací, preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov podaného odvolania (§ 379 a § 380 CSP) a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) rozsudok okresného súdu podľa § 388 CSP zmenil tak ako je to uvedené vo výroku tohto rozsudku.

8. V prejednávanej veci okresný súd ustálil, že v zmluve o úvere absentujú náležitosti podľa ust. § 9 ods. 2 písm. j/ zákona o SÚ, a to predpoklady použité na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov (RPMN). RPMN predstavuje celkové náklady spotrebiteľa na úver (t.j. všetky náklady vrátane úrokov a poplatkov, ktoré sú spojené s poskytnutím spotrebiteľského úveru) vyjadrené ako ročné percento z celkovej výšky spotrebiteľského úveru. Podľa vzorca pre výpočet RPMN uvedeného v prílohe č. 2 zákona o SÚ zmluva o úvere musí obsahovať údaje, ktoré sú potrebné na výpočet RPMN. Týmito údajmi sú výška úveru, dátum prvej splátky úveru, dátum poslednej splátky úveru, výška splátky, interval splátok, poplatok za poskytnutie úveru, dátum zmluvy. Okresný súd na základe vykonaného dokazovania konštatoval, že dňa 09.12.2013 uzavrel právny predchodca žalobcu so žalovanou zmluvu o poskytnutí najľahšej pôžičky, na základe ktorej bola žalovanej poskytnutá pôžička vo výške 4.000,- eur, ktorú sa zaviazala splácať v 60 splátkach vo výške 106,46 eur, celková čiastka, ktorú sa zaviazala uhradiť je vo výške 6.387,60 eur. Celkové náklady spotrebiteľa sú vo výške 2.387,60 eur a termín konečnej splatnosti je uvedený 12/2018. Okresný súd už vo svojom v poradí prvom rozsudku vydanom v prejednávanej veci dospel k záveru, že uvedenie len mesiaca a roka konečnej splatnosti úveru nie je určenie dátumu konečnej splatnosti úveru a nepovažoval za dostatočné, že v zmysle čl. V zmluvných podmienok bolo medzi zmluvnými stranami dohodnuté, že splátky sú splatné do 20. dňa v mesiaci a prvá splátka je splatná nasledujúci mesiac po uzatvorení zmluvy, čím termín konečnej splatnosti pripadol na 20.12.2018. Odvolací súd na rozdiel od súdu prvej inštancie však má za to, že takýto spôsob určenia dátumu konečnej splatnosti je postačujúci. Podľa názoru odvolacieho súdu formulácia o dobe trvania zmluvy je dostatočne zrozumiteľná na to, aby si aj priemerný spotrebiteľ mohol ľahko stanoviť dobu trvania zmluvy. Odvolací súd tak na rozdiel od súdu prvej inštancie dospel k záveru, že úverová zmluva dostatočne určite obsahuje termín konečnej splatnosti úveru. Ak súd prvej inštancie konštatoval, že predmetná zmluva neobsahuje v zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. j/ zákona o SÚ všetky predpoklady použité pre výpočet RPMN jeho záver nie je správny. Zo znenia § 9 ods. 1 písm. j/ zákona o SÚ nevyplýva povinnosť veriteľa uviesť jednak konkrétny matematický výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov ale uvedené znenie ani nepožaduje, aby sa v zmluve označovali predpoklady pre výpočet RPMN špeciálnym spôsobom. Tento názor je vyslovený aj v rozhodnutí NS SR sp. zn. 7Cdo 183/2020. V tomto rozhodnutí Najvyšší súd ďalej konštatuje, že takúto požiadavku nie je možné vyvodiť ani gramatickým ani teleologickým výkladom daného zákonného ustanovenia. Zákonodarca formulačne jednoznačne požaduje, aby boli v zmluve uvedené len predpoklady použité na výpočet tejto RPMN, pričom pod predpokladmi nie je možné rozumieť uvedenie vzorca výpočtu, ktorý vzorec je len jeden, navyše spotrebiteľovi prístupný priamo v zákone.

9. Na základe takéhoto právneho posúdenia veci potom vychádzajúc zo skutkových zistení okresného súdu dospel odvolací súd k záveru, že okresný súd vec nesprávne právne posúdil a následne aj nesprávne rozhodol. Vzhľadom na to, že predmetná zmluva obsahuje zákonné údaje, ktoré sú potrebné na výpočet RPMN v zmysle § 9 ods. 2 písm. j/ zákona o SÚ a nie je možné považovať ju za bezúročnú a bezpoplatkovú. Žalobca má nárok aj na zvyšok uplatnenej žalovanej sumy. V súvislosti so záverom okresného súdu, že výška RPMN uvedená v zmluve o úvere bola nesprávna, je nutné prisvedčiť žalobcovi, že pokiaľ by aj bolo možné vychádzať z výpočtu, ktorý vykonal okresný súd a na základe ktorého dospel k záveru, že výška RPMN mala byť nižšia ako je výška uvedená v zmluve o úvere, je nepochybné, že tento nesprávny údaj nebol uvedený v neprospech spotrebiteľa. Teda ani táto okolnosť nemohla spôsobiť bezúročnosť a bezpoplatkovosť spotrebiteľského úveru v zmysle § 11 ods. 1 písm. d/ zákona o SÚ.

10. Žalobca si v žalobe uplatňoval sumu 2.527,18 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 30.01.2017 do zaplatenia s tým, že v časti sumy 3,6 eur, ktorú špecifikoval ako náklady na vymáhanie, zobral žalovanú istinu s príslušenstvom späť, predtým než bola žaloba doručená žalovanej na vyjadrenie. Okresný súd preto správne o späťvzatí tejto časti žaloby nerozhodol. Predmetom konania sa tak stal následne len nárok na zaplatenie 2.523,58 eur s príslušenstvom, z ktorého už bolo žalobcovi predchádzajúcim rozsudkom priznané 563,28 eur. Krajský súd preto aj vo zvyšnej časti žalobe vyhovel, žalovaná výšku uplatnenej sumy nerozporovala a odvolací súd tak mohol vychádzať z takto preukázaného nároku žalobcu.

11. Pri rozhodovaní o nároku na úroky z omeškania okresný súd vychádzal z ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Okresný súd už právoplatne rozhodol o tom, že v časti žalovanej istiny, ktorej žalobe vyhovel, vzniklo omeškanie k 30.01.2017. Túto skutočnosť žalovaná nenamietala, odvolací súd preto vychádzal, rovnako ako okresný súd vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí, z tvrdenia žalobcu, že k tomuto dátumu vzniklo omeškanie žalovanej.

12. Na základe týchto skutočností krajský súd preto rozsudok okresného súdu zmenil tak ako je to uvedené vo výroku tohto rozsudku.

13. Keďže odvolací súd zmenil rozsudok okresného súdu, rozhodoval opätovne aj o trovách celého konania podľa § 396 ods. 2 CSP. V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že odvolacia námietka žalovanej o tom, že nesprávne okresný súd rozdelil trovy celého konania na trovy predchádzajúceho odvolacieho konania a trovy konania pred súdom prvej inštancie, je dôvodná. Vychádzajúc z ust. § 262 ods. 1 CSP o trovách konania rozhodne súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí a pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania súd vychádzal zo zásady pomeru úspechu vo veci samej (§255 ods.1 CSP). Tento úspech sa určuje ako podiel toho, čo bolo rozhodnutím priznané a čo bolo v žalobe uplatnené. Pre rozhodnutie o trovách celého konania nie je významné, akým spôsobom bolo rozhodované v jednotlivých procesných etapách, ktoré tvoria súčasť celého súdneho konania. Odvolací súd tak podľa ust. § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 256 ods. 1 CSP vychádzal z toho, že pôvodne predmetom uplatnenej žaloby bol nárok na zaplatenie istiny vo výške 2.527,18 eur, z ktorého bolo žalobcovi priznaných 2.523,58 eur (pretože v rozsahu 3,60 eur bola žaloba zobratá späť, ktorú skutočnosť pre potreby rozhodovania o trovách konania odvolací súd vyhodnotil ako neúspech žalobcu, nakoľko tento späťvzatím z procesného hľadiska zavinil, že o tejto časti súd nerozhodoval). Pri percentuálnom vyjadrení úspech žalobcu tak predstavuje 99,86 % (2.523,58 : 2.527,18), neúspech 0,14 % (100 - 99,86), čistý úspech žalobcu je tak 99,72 % (99,86 - 0,14). Odvolací súd tak žalobcovi voči žalovanej priznal nárok na náhradu trov celého konania v rozsahu 99,72 %.

14. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 (za) : 0 (proti).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1, 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods. 1 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)